

SFÂNTUL TEOFIL CEL NEBUN PENTRU HRISTOS ȘI HRĂNIREA CEA MINUNATĂ

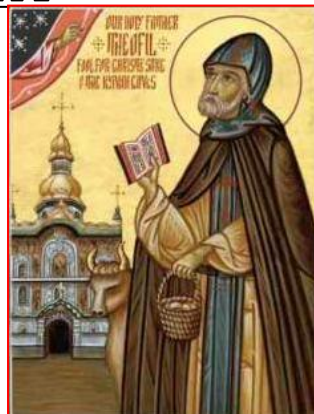
În mai 1853, adică la o jumătate de an înainte de moartea sa, Fericitul Teofil trăia pe atunci în sihăstria Goloseev.

- Pantelimoane, i-a zis odată, după prânz, ucenicului, să mergem în pădure să ne rugăm lui Dumnezeu!

Au mers. Au umblat prin pădure până ce-au istovit. Fericitul Teofil citea pe drum Evanghelia, cânta psalmi și împletea ciorapi, iar ucenicul tăia cu secera iarba și o vâra într-o plasă de sfoară, pentru a hrăni, la întoarcerea acasă, tăurașul. Când a venit seara și soarele a început să apună, drumeții au plecat spre casă. Trecând pe lângă locul unde este acum Sihăstria Preobrajenski, starețul s-a oprit, zicând:

- Auzi, Pantelimoane, să ne așezăm pe dâmb și să ne uităm la sfânta Lavră.

Ucenicul obosit atâta aștepta și, întinzându-se pe iarbă plin de mulțumire, a prins să moțâie.

Sântul Teofil,
icoană

Fericitul a scos o bucățică de gheață, a topit-o în apă și, adăugând puțină miere, a început să-și întărească puterile sleite. A trecut jumătate de ceas. Fericitul a strigat :

- Pantelimoane! Vin drumeți... Fugi de-i cheamă!

Ucenicul s-a trezit și a văzut pe drum o ceată de închinători pe care i-a chemat să vină la Fericit.

- Dumnezeu să vă ajute!, i-a întâmpinat Fericitul.

- Mulțumim, batiușca, au răspuns mujicii.

- Pesemne că n-ați mâncat nimic!

- De unde, batiușca. Am mâncat apă cu posmagi, dar mâncare caldă n-am pus în gură de o săptămână întreagă...

- Nu-i nimic. Ședeți, mai stați puțin de vorbă. Maica Domnului ne va hrăni pe toți îndată!

Apoi a scos din coș un ceaur de tuci, a săpat cu cuțitașul o groapă mică în pământ și l-a trimis pe ucenic să adune vreascuri.

- Vreascuri? Da' ce faceți cu ele, batiușca?, întrebă uimit ucenicul știind că n-are ce să pună pe foc.

- Tontule! O să fierbem păsat... Nu vezi că trebuie să dăm mâncare la închinători?

Vreascurile au fost aduse, dar nu aveau cu ce aprinde focul.

- Ei, poftim necaz, spuse cu supărare Pantelimon. Nu-i foc, batiușca.

- Dar Dumnezeu?!, a răspuns Fericitul cu încredințare. Și înălțându-și ochii spre cer, începu să se roage: Doamne! Înaintea Ta merge focul și fulgerele Tale luminează

lumea. Ci ascultă Doamne glasul rugăciunii mele, când strig către Tine, când ridic mâinile mele spre Biserica Ta cea Sfântă. Auzi-mă: să mănânce săracii și să se sature și să laude numele Tău cel prea bun! Spunând acestea, a făcut o metanie mare către răsărit și a blagoslovit ceaurul: "În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh..." Dar numai ce a rostit aceste cuvinte, că sub ceaur s-a ridicat un firicel cenușiu de fum și vreascurile s-au aprins cu flacăra strălucitoare. Văzând minunea, Pantelimon vroia s-o rupă la fugă, dar Fericitul i-a poruncit să rupă iarbă și s-o arunce în ceaur. Când totul a început să fiarbă, fericitul, fără a opri rugăciunea, a mai binecuvântat o dată ceaurul și a amestecat:

- Ei, acum gustă!, a rostit el spre ucenic.

Pantelimon a luat puțin pe vârful lingurii și a lins neîncetător; apoi a mai luat o dată și a gustat o lingură întreagă.

- Batiușca! Păi, e terci de griș..., a strigat în culmea uluirii.

- Da' toarnă oaspeților mai iute, că se răcește.

Ucenicul a înșfăcat ceaurul cu bucurie și cu teamă, și a început să toarne în strachinele de drum ale închinătorilor. Dar o, minune! Oricât ar fi turnat, terciul nu se împutina. Toți fuseseră hrăniți, îndestulați, iar ceaurul era parcă plin.

...- Ei, acum rămâneți cu Dumnezeu, a grăit Fericitul către pelerini, după ce aceștia au terminat de mâncat.

(Vladimir Znosko, Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viața și Acatistul, ediția a doua)